

моля вы ся! Азъ сподѣлямъ съ васъ тѣзи скърбъ, но! . . .

— Ты имашъ едно добро сърдце, Марійке, и менѣ ми става легко и добро да плача заедно съ тебе. Но приближися до огньтъ да ся поогрѣшъ; краката ти сж измръзнѣлы и роклята ти отъ горѣ до долу е виръ-вода, клѣто дѣвойчице! На, азъ ще ида да тя намѣстя при малкѣйтъ, а ты приближи да ся поогрѣшъ по-добрѣ.

— Азъ съмъ доста топла, каза Марійка; и ако вый искате да сѣднете, земнете си единъ край отъ върхнѣтѣ дрехѣ; азъ съмъ много добрѣ.

— Истина е чи чловѣкъ не е много злѣ тѣка, каза Германъ като сѣдна близу до неѣ. Гладътъ мя само обезпокоява малко. Часътъ може да е деветъ (три по турски), и азъ имѣхъ толкозъ трудъ и мѣкѣ до като измина тѣя лоши пѣтица, щото ся усѣщамъ съвѣсмъ ослабналъ и истощенъ. Да не бы да си гладна и ты, Марійке?

— Азъ ли? Никакъ. Азъ не съмъ навикнала, както вый, да ямъ четири пѣти презъ дененощіето, и съмъ ходила толкозъ пѣти да си легна безъ да вечерямъ, щото еще единъ пѣтъ нищо не ми чини.

— Добрѣ! то е много стодно да има чловѣкъ единъ женѣ като тебе; тя не причинява никаквы разноски, каза Германъ съ подсмивкѣ.

— Азъ не съмъ жена, отговори простодушно